

Chico Xavier - *După cei 50 de ani. Episoade din istoria creștinismului din secolul al II-lea*

© 2022 - Toate drepturile de copyright ale acestei ediții în limba română aparțin **Editurii Ganesha**

Traducere: Aquarius
Machetare și copertă: Amitabha

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

XAVIER, CHICO

După cei 50 de ani / Chico Xavier. - București: Editura Ganesha, 2022

ISBN 978-606-9732-07-6

2

Tel. 0730 005 609
e-mail: contact@edituraganesha.ro
web: edituraganesha.ro

CHICO XAVIER

După cei
50
DE ANI
*Episoade din istoria creștinismului
din secolul al II-lea*

Dictată de Spiritul Emmanuel

editura
ganesha
2022

CUPRINS

SCRISOARE CĂTRE CITITOR	1
PARTEA I	5
1. O FAMILIE ROMANĂ.....	7
2. ÎNGER ȘI FILOSOF.....	25
3. UMBRE ÎN CASĂ	59
4. PE VIA NOMETANA	87
5. PREDICÂND EVANGHELIA	101
6. VIZITA LA ÎNCHISOARE	119
7. FESTIVITĂȚILE LUI HADRIAN	143
PARTEA A II-A.....	165
1. MOARTEA LUI CNEIUS LUCIUS	167
2. BÂRFĂ ȘI SACRIFICIU	187
3. DRUMUL SUFERINȚEI.....	217
4. DE LA MINTURNO LA ALEXANDRIA	243
5. DRUMUL ISPĂȘIRII	283
6. ÎN GRĂDINA CELIEI	311
7. ÎN LUMEA SPIRITELOR.....	343
GLOSAR	359

SCRISOARE CĂTRE CITITOR

Pacea lui Dumnezeu să fie cu voi!

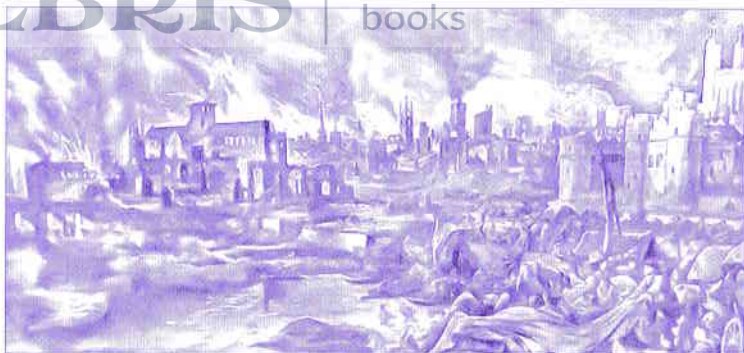
Dacă ați citit modestele pagini ale volumului „Acum 2000 de ani în urmă”, este posibil să căutați aici continuarea luptelor cumplite prin care au trecut personajele sale reale, în arena pământeană a strădaniilor pentru răscumpărare.

De aceea mă simt obligat să explic unele aspecte ale acestei noi povestiri.

După 50 de ani de la catastrofa din Pompei, în care orgoliul senator Publius Lentulus părăsea din nou lumea pentru a-și evalua dureroasele experiențe pământești, îl găsim în aceste pagini îmbrăcat în umilele veșminte ale sclavilor, pe care, în mândria lui, îi disprețuise în trecut. În mila Lui, Domnul i-a îngăduit să aibă personalitatea lui Nestorius, pentru a compensa abuzurile și actele despotice pe care le săvârșise în trecut, când, ca persoană publică, își închipuise că deținea toată puterea în mâinile sale neputincioase, printr-un drept divin nejustificat. În fiecare suferință a sa ca sclav veți recunoaște mântuirea binecuvântată a unui trecut plin de greșeli evidente.

Consider că este de datoria mea să vă satisfac curiozitatea în privința foștilor săi companioni, prezenți în acest nou pelerinaj

pământesc, ale cărui evenimente reale sunt relatate în această carte.

Chiar dacă membrii familiei Severus, Flavia și Marcus Lentulus, Saul și Andre din Gioras, Aurelia, Sulpicius, Fulvia și restul actorilor din acea dramă sunt întrupeți în aceeași perioadă, este necesar să clarific că toți aceștia își ispășesc păcatele în alte sectoare ale binecuvântatei suferințe. Așadar ei nu apar în această poveste, în care fostul senator Publius Lentulus vă este înfățișat în veșmântul unui sclav de vârstă mijlocie, ca parte integrantă a acestui nou scenariu.

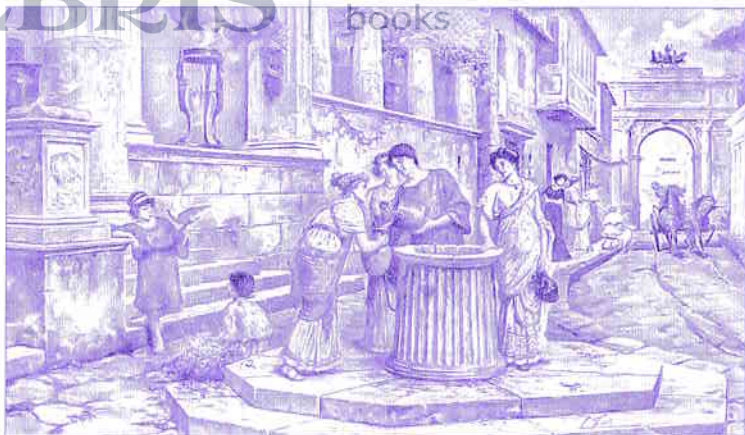
Totuși, dintre toate personajele din „Acum 2000 de ani în urmă”, unul apare aici printre alte figuri din acele vremuri, inclusiv Polycarp, deși acesta din urmă nu apăruse în povestea anterioară. Prin legăturile afective create, el fusese un frate devotat al lui Publius Lentulus în vremurile politice și sociale tulburi ale Romei lui Nero și Vespasian. Mă refer la Pompilius Crassus, camaradul său, care a împărtășit aceeași soartă în timpul distrugerii Ierusalimului, și a cărui inimă i-a fost scoasă din piept de către Nicandrus, la ordinul unui stăpân crud și răzbunător.

Pompilius Crassus este acum Helvidius Lucius, revenit în lume pentru a-și continua reabilitarea. Și dacă am amintit de un prieten devotat și binevoitor, vă informez că nu am scris această carte în scopul de a-mi povesti propriile strădanii trecătoare din această lume. Ea este mai degrabă mărturia inimii sublime a unei femei transformate într-o sfântă, al cărei eroism dumnezeiesc a fost un far călăuzitor pentru multe spirite cuprinse de amărăciune.

În „Acum 2000 de ani în urmă” am urmărit să examinăm o epocă a luminii și a întunericului, în care materialismul și creștinismul roman s-au luptat pentru câștigarea sufletelor, într-un tablou al mizeriilor și splendorii, pe fondul grandorii extreme a Cezarului și a minunatelor edificări spirituale ale lui Iisus Cristos. Atunci Publius Lentulus a trăit într-o lume a decadenței morale și a plăcerilor trecătoare, dar acum, ca sclavul Nestorius, el veghează asupra unui suflet, și mă refer la figura centrală a acestei narațiuni, Celia, a cărei inimă plină de iubire și înțelepciune înțelege și aplică toate lecțiile Învățătorului dumnezeiesc în viața ei plină de suferințe. În succesiunea evenimentelor o veți vedea ca fată și ca tânără femeie, ca și cum ați privi un înger plutind deasupra tuturor atașamentelor pământești. Virtuțile și acțiunile vieții sale edificatoare îi arată sufletul pios precum crinul, care înflorește în mocirla patimilor lumești pentru a parfuma noaptea vieții pământești cu aroma blândă a celor mai minunate speranțe dumnezeiești ale Cerului.

Astfel, dragă cititor, se poate spune că acest volum nu reprezintă o continuare integrală a experiențelor purificatoare ale fostului senator Lentulus în cadrul ciclurilor pământești izbăvitoare. Este în schimb povestea unei sublime inimi feminine, îndumnezeite prin sacrificiu și altruism, care nu-și pierde credința în Cristos nici după multele lacrimi ale suferințelor mântuitoare. Biserica Romană i-a păstrat amintirea faptelor minunate în arhivele sale vechi, chiar dacă datele, numele, descrierile și adnotările au fost modificate și denaturate de diverși naratori.

În orice caz, frați și surori, deschideți aceste pagini și reflectați asupra râurilor de lacrimi scurse din inima umană, gândiți-vă la numeroasele experiențe amare pe care vi le-au adus zilele trecătoare ale vieții. Poate că și voi ați iubit și ați suferit mult, și uneori ați simțit cum vânturile reci ale necazurilor v-au înfrigorat inimile. Alteori, sufletul vostru, bine intenționat și sensibil, a fost rănit de calomnii sau decepții. În anumite situații ați privit la rândul vostru cerul și ați întrebat în tăcere unde ar putea fi adevărul și dreptatea, invocând mila lui Dumnezeu printr-o rugăciune disperată. Știind, însă, că orice suferință servește scopului glorios al mântuirii sufletului, citiți această poveste adevărată și reflectați asupra ei. Exemplul unui suflet sfințit prin suferință și smerenie vă va învăța să apreciați truda și greutatea de zi cu zi; fiind martorii sacrificiilor ei și simțindu-i credința profundă, simțiți o mângâiere ce vă regenerează credința în Cristos.

Căutați să pătrundeți esența acestei compilații de adevăruri reconfortante, și spiritul pur al eroinei noastre va picura în inimile voastre balsamul mângâietor al speranțelor sublime.

Dorința acestui frate și slujitor umil al vostru este să beneficiați, așa cum am făcut și noi, în urma exemplului strădaniilor și experiențelor din vremuri de mult apuse.

Emmanuel

Pedro Leopoldo, 19 decembrie 1939

PARTEA I

1. O FAMILIE ROMANĂ

Într-o dimineață senină a anului 131 d.C., un grup de sclavi tineri și puternici duceau în grabă o lectică bogat împodobită, după gusturile vremii, prin mulțimea aflată în marea piață centrală din Smyrna.

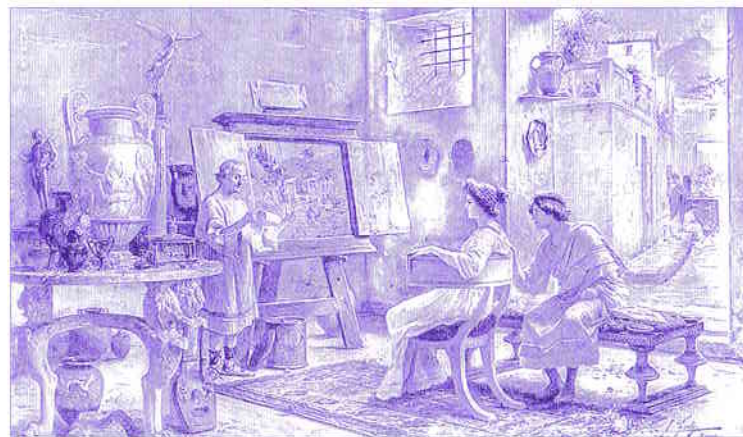
Din când în când se auzeau vocile sclavilor strigând:

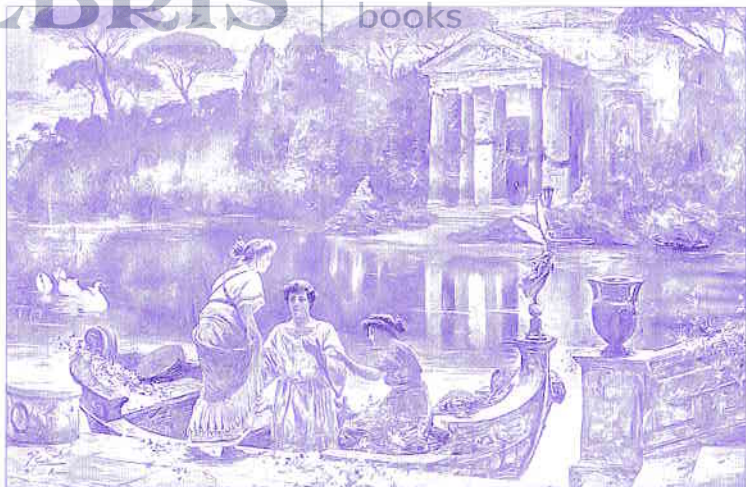
— Faceți loc pentru nobilul tribun Caius Fabricius! Faceți loc pentru nobilul reprezentant al lui Augustus! Faceți loc! Faceți loc!

Micile grupuri de oameni obișnuți, care se formaseră recent în jurul pieței de pește și legume, începură să se dea la o parte, în timp ce patricianul roman privea printre perdelele lecticii, cu un aer plictisit, observând mulțimea zgomotoasă.

În urma lecticii venea pe jos un bărbat de aproximativ 45 de ani. Era evident, din trăsăturile feței sale și din mândria lui rebelă tăcută, că era evreu. Dar înfățișarea sa umilă îi dezvăluia poziția socială inferioară și, deși nu trăgea lectica împreună cu ceilalți sclavi, statutul său de sclav se întrededa din restricțiile care îi erau impuse.

Pe malurile splendidului golf ajungea mirosul plăcut adus de vânturile Mării Egee din Marele Arhipelag.

Activitatea orașului crescuse mult în acele zile de neuitat, după ultimul război civil care devastase Iudeea pentru totdeauna. Mii de pelerini veneau din toate părțile, fugind de situația terifiantă a unei Palestine răvășite de revoltele care împrăștiaseră toate tagmele de muncitori ale Israelului, alungându-i astfel din patria lor.

Oameni înfomețați ai vechilor autorități și numeroși aristocrați din Ierusalim, Cezareea, Bethel și Tiberias erau acolo, fugind de teama captivității în urma victoriilor lui Iulius Sextus Severus asupra susținătorilor fanatici ai faimosului Bar-Coziba.

Făcându-și drum prin mulțimea care se mișca instinctiv, lectica tribunului se opri în fața unei clădiri magnifice, în care stilurile grec și roman se contopeau armonios.

La sosire el fu anunțat imediat în interior, unde un patrician relativ tânăr, în vârstă de aproximativ 40 de ani, îl aștepta cu un vădit interes.

— Pe Jupiter! exclamă Fabricius, îmbrățișându-l pe prietenul său Helvidius Lucius. Nu mă așteptam să te găsec într-o asemenea abundență și eleganță. I-ar face și pe zei invidioși!

— Ei, hai! răspunse Helvidius, în al cărui zâmbet se putea vedea mulțumirea pe care i-o produceau acele cuvinte prietenoase. Este doar una dintre minunile vremurilor noastre. În

plus, dacă cineva merită o astfel de laudă, acela ești tu. Adonisi-a plătit mereu tribut.

Între timp un tânăr sclav aduse un platou de argint împodobit cu trandafiri, în care erau mici flacoane de parfum și flori de sezon.

Helvidius Lucius îl dădu atenție cu unul dintre ele, iar vizitatorul îi mulțumi cu o ușoară mișcare a capului.

Gazda continuă, fără să-și ascundă bucuria pe care o simțea pentru această vizită:

— Așteptam de mult sosirea ta, pentru a pleca la Roma cât mai curând. Galera este pregătită deja de două zile, iar plecarea noastră depindea doar de sosirea ta.

Și bătându-l amical pe umăr pe Fabricius, continuă:

— De ce a durat atât de mult?

— Sunt sigur că înțelegi, explică Fabricius, că evaluarea daunelor provocate de ultima revoltă a fost foarte dificil de realizat în doar câteva săptămâni. De aceea, în ciuda întârzierii de care vorbeai, nu duc un raport detaliat și complet către Guvernul Imperial, ci doar câteva informații generale.

— Apropos de revolta din Iudeea, care este impresia ta?

Caius Fabricius zâmbi ușor, adăugând amical:

— Înainte să-ți spun părerea mea, știu că a ta provine de la cineva care a beneficiat la maximum de pe urma acestor evenimente.

— Prietene, spuse Helvidius ca pentru a se justifica, este adevărat că vânzarea cailor pe care i-am crescut în Idumea pentru forțele operaționale mi-a consolidat finanțele, eliberându-mă de preocupările cu privire la viitorul familiei mele; dar asta nu m-a împiedicat să mă gândesc la situația acelor mii de oameni care au fost ruinați pe viață. Mai mult, dacă soarta mi-a surâs în privința nevoilor mele materiale, datorez asta în principal intervenției socrului meu pe lângă prefectul Lollius Urbicus.

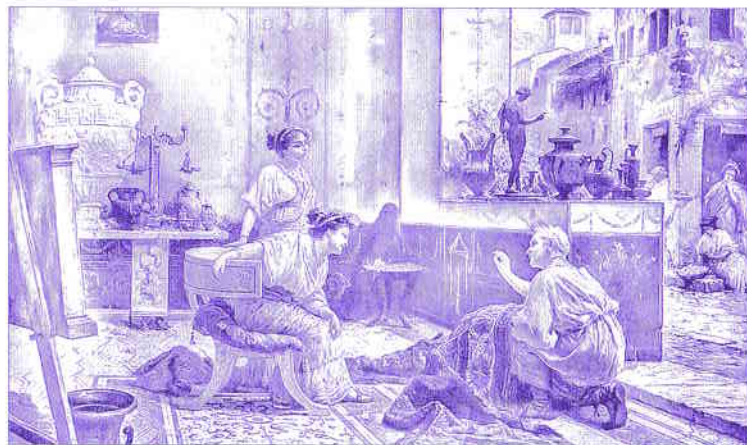
— A făcut cenzorul Fabius Cornelius asta pentru tine?

— Da.

— Bine, spuse Caius, acum mai liniștit. Nu înțelegeam cum se făcea comerțul cu cai în Idumea sau Liguria. Oricum, succesul afacerii tale nu schimbă cu nimic prietenia noastră lungă și sinceră. Pe Pollux! Nu este nevoie de astfel de explicații.

Și după ce luă o înghițitură de vin de Falerno, servit cu atenție, continuă ca și cum ar fi cugetat la propriile amintiri:

— Starea provinciei este lamentabilă și nu cred că evreii vor mai avea vreodată sentimentul reconfortant al casei și al patriei în Palestina. În timpul câtorva confruntări au murit peste 180000

de evrei, conform datelor exacte. Au fost distruse aproape toate orașele. În zona din jurul Betelului dezastrul a atins proporții fără precedent. Familii întregi neajutorate și fără apărare au fost ucise fără milă. Foamea și pustiirea au ruinat totul, iar ciuma s-a răspândit de la cadavrele neîngropate. Nu mi-am imaginat vreodată că voi vedea Iudeea într-o asemenea stare.

— Dar cine este de vină? Nu a fost guvernarea lui Hadrian bună și dreaptă?

— Nu sunt așa sigur, replică Fabricius gânditor. Personal, cred că principalul vinovat a fost Tineius Rufus, trimisul papei în provincie. Incompetența sa politică a fost evidentă pe parcursul derulării evenimentelor. Plierea pe capriciul împăratului de a reconstrui Ierusalimul cu numele de Aelia Capitolina i-a îngrozit pe evrei, care doreau menținerea tradițiilor orașului sfânt. Era nevoie de un om cu abilități excepționale pentru a conduce Iudeea în astfel de vremuri. Dar Tineius Rufus nu a făcut nimic altceva decât să impună oamenilor tot felul de obiceiuri religioase, contrar tradiției clasice a toleranței religioase în teritoriile cucerite.

Helvidius Lucius îl ascultă cu atenție și, ca și cum ar fi vrut să se scape de orice amintire neplăcută, spuse:

— Fabricius, dragul meu prieten, descrierea ta despre Iudeea îmi îngrozește sufletul... Anii pe care i-am petrecut în Asia Mică

mă fac să revin la Roma cu inima îndurerată. Superstiții total opuse celor mai respectabile tradiții ale noastre au pus stăpânire pe toată Palestina, iar aceste credințe ciudate au pătruns chiar și cercul familiei, destabilizând armonia casei.

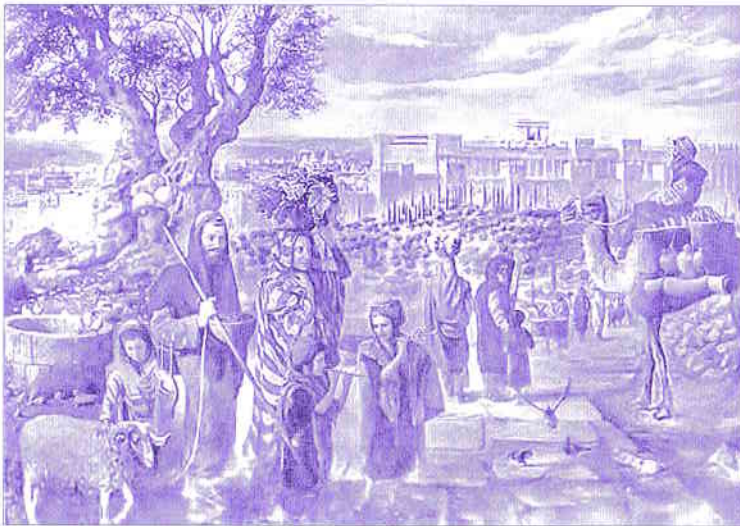
— Știi, răspuse prietenul său cu bunăvoință. Desigur, te referi la creștinism, cu inovațiile și adepții săi.

— Dar, adăugă Caius cu un aer familiar, nu este Alba Lucinia gardianul inocent al casei tale? Cum este posibil?

— Nu, nu, răspuse Helvidius nerăbdător să fie înțeles, nu soția este păzitorul tuturor realizărilor din viața mea în toți acești mulți ani, ci una dintre ficele noastre. Contrar tuturor așteptărilor, s-a impregnat cu astfel de principii, provocându-ne o serioasă nemulțumire.

— Ah! Mi le amintesc pe Helvidia și Celia. Când erau mici, aveai ca două zâmbete ale zeilor în casa ta. Dar chiar au astfel de înclinații spre filozofie la o vârstă atât de fragedă?

— Cea mare, Helvidia, nu a fost atinsă de această vrăjitoare, dar biata Celia pare atât de influențată de aceste superstiții orientale, încât atunci când voi reveni la Roma intenționez să o las în grija tatălui meu o vreme. Sperăm ca educația sa despre virtuțile casei să îi schimbe viziunea.

— Într-adevăr, încuviință Fabricius, venerabilul Cneius Lucius putea remodela și cele mai barbare apucături din provinciile noastre în trăsături romane.

Urmă o mică pauză în conversația lor, în care Caius bătea nerăbdător cu degetele, arătându-și îngrijorarea ca și cum evoca o amintire dureroasă.

— Helvidius, spuse fratern tribunul, întoarcerea ta la Roma i-a îngrijorat pe prietenii tăi buni. Când mă gândesc la tatăl tău, îmi amintesc de Silanus, copilul găsit, pe care aproape că l-a adoptat oficial, în dorința lui de a te scăpa de calomnia la care ai fost supus în prima parte a tinereții tale.

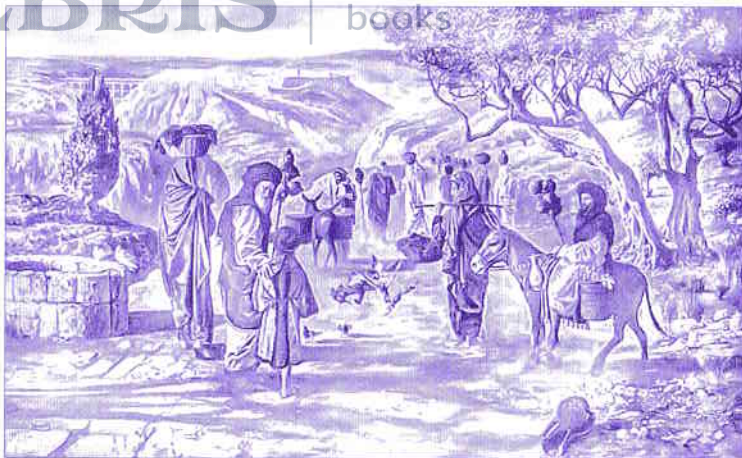
— Da, spuse gazda sa, ca și cum s-ar fi trezit brusc, este bine că știi de acuzația calomnioasă care a fost îndreptată împotriva mea. Și tatăl meu este conștient ea.

— În ciuda tuturor acuzațiilor, venerabilul tău tată nu a ezitat să-și manifeste din plin afecțiunea asupra copilului care i-a fost trimis.

După ce își duse nervos mâna la frunte, Helvidius Lucius întrebă:

— Mai știi ceva de Silanus?

— Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că s-a alăturat legiunilor noastre din Galia ca simplu soldat.

— Uneori, adăugă Helvidius cu preocupare, mă gândesc la soarta aceluia tânăr, care a avut parte de generozitatea tatălui meu încă din zilele tinereții mele. Dar ce pot să fac eu? De când m-am căsătorit am făcut tot posibilul să-l conving să vină să locuiască cu noi. La proprietatea mea din Idumea i-aș fi putut oferi o existență simplă, lipsită de griji. Dar Alba Lucinia a fost împotriva, nu numai din cauza comentariilor calomnioase îndreptate împotriva mea în trecut, ci și pentru a-și revendica drepturile de unic beneficiar al afecțiunii mele. Am fost deci obligat să renunț, ținând cont de calitățile nobile ale sufletului ei minunat. Știi foarte bine că acord soției mele cea mai respectuoasă atenție. Nu am de ales decât să accept de bunăvoie ceea ce-mi cere.

— Helvidius, bunul meu prieten, spuse Fabricius prudent, nu este cazul să mă amestec în căsnicia ta. Sunt unele probleme în viață pe care doar soții le pot rezolva, între ei, în intimitatea sacră a căminului. Dar nu doar Silanus mă îngrijorează, legat de întoarcerea ta.

Și privind-și prietenul drept în ochi, spuse:

— Îți amintești de Claudia Sabina?

— Da, răspunse încet Helvidius.

— Nu știi dacă ai fost informat corect în privința ei. Claudia este acum soția lui Lollius Urbicus, prefectul pretorienilor. Trebuie să știi că, datorită maximei încrederi pe care i-o acordă împăratul, se bucură de cel mai mare respect.

Helvidius Lucius își duse din nou mâna la frunte, ca pentru a îndepărta o amintire dureroasă. Răspunse în cele din urmă, căutând să-și readucă liniștea:

— Nu vreau să dezgrop trecutul, fiindcă acum sunt un alt om, dar dacă este necesar să fiu recunoscut în capitala imperială, să nu uităm că socrul meu nu este un om de încredere doar pentru prefect, ci și pentru toate autoritățile administrative.

— Sunt pe deplin conștient de asta, dar știu și că inima umană are tainele ei. Claudia a fost ridicată pe cele mai înalte poziții ale aristocrației de capriciile soartei, și nu cred că a uitat umilirea la care a fost supusă, ca urmare a aventurilor din vremea când era plebee.

— Da, confirmă Helvidius, cu ochii fixați în abisul celor mai intime amintiri ale sale, am regretat adesea că am hrănit în inima ei o astfel de afecțiune atât de intensă; dar ce pot să fac? Tinerețea este supusă multor capricii și, de cele mai multe ori, nu ai niciun indiciu care să rupă vălul orbirii.

— Și ești astăzi mai puțin tânăr, astfel încât să fii imun la numeroasele capricii ale vremurilor noastre?

Helvidius înțelese pe deplin semnificația acestor observații înțelepte și prudente, dar, fiindcă nu dorea să intre în detaliile situațiilor și faptelor a căror amintire dureroasă l-ar fi chinuit, răspunse fără să-și piardă umorul aparent, deși ochii îi trădau îngrijorarea:

— Caius, bunul meu prieten, nu mă forța să mă întorc în prăpastia întunecată a trecutului. De când ai venit

